

Евангелско четиво и проповед на Неделя на Законника

Матей 22:35-46

И един от тях, законник, изкушавайки Го, попита и рече: Учителю, коя заповед е най-голяма в закона? А Иисус му отговори: възлюби Господа, Бога твоего, с всичкото си сърце, и с всичката си душа, и с всичкия си разум: тази е първа и най-голяма заповед; а втора, подобна ней, е: възлюби ближния си като себе си; на тия две заповеди се крепи целият закон и пророците. И когато фарисеите бяха събрани, Иисус ги попита и рече: какво мислите за Христа? Чий син е? Отговарят Му: Давидов. Казва им: как тогава Давид по вдъхновение Го нарича Господ, казвайки: „рече Господ Господу моему: седи от дясната Ми страна, докле туря Твоите врагове подножие на нозете Ти“? И тъй, ако Давид Го нарича Господ, как тогава Той му е син? И никой не можеше да Му отговори ни дума; и от тоя ден никой вече не дръзна да Го попита.

Братя и сестри,

Един законник – тълкувател и пазител на Мойсеевия закон задава въпрос на нашия Господ Иисус Христос, питайки коя е най-голямата, най-важната заповед от закона. Тази случка ни е предадена от свети евангелист Матей. Нашият Спасител отговаря кратко и ясно. Първата и най-голяма заповед е да възлюбим Бога с цялото си сърце, душа и разум, а втората, подобна ней е да възлюбим ближния като себе си. Тези заповеди се отнасят и до всички нас – християните, Христовите следовници.

За да сме изпълнили това е нужна любов и стремеж на всичките ни душевни сили – на сърце, душа и разум. Това е стремеж към благоугождение на Божията свята воля. Лесно е да кажем, че обичаме Бога, но греховете ни са доказателство, че любовта ни към Бога не е съвършена. Иначе не бихме огорчавали нашия Създател и Промислител, и Подател на всяко добро.

Някои пък си мислят, че обичат Бога, а нехаят за ближните си. Но не е възможно да обичаме Бога, а да нямаме обич към себеподобните и милост към цялото творение, чийто Създател е Бог. Любовта ни към Бога минава през любовта ни към човека. Всъщност, чрез копнежа към Бога ние съзерцаваме Божия образ у своя ближнен. Защото всички, напълно всички носим Божия образ. И при най-окаяния грешник Божият образ не е заличен, а е само помрачен.

И всичко това опира до действената ни християнска любов. Правим ли милостиня с разсъдителност, молим ли се, помагаме ли според силите си, прощаваме ли на всички, изобличаваме ли пред съда на съвестта си собствените си грехове? Имаме ли наистина Христова любов? Или сме твърде далеч от това да

обичаме Бога с всичките сили на душата си.

Ние знаем, е Бог е причина за нашето съществуване, че той е Извор на всички блага и че смисълът на нашия живот е да достигнем целта – наследството на Царството Божие, където да съзерцаваме Божествената слава.

Но твърде често това наше знание е теоретично, не е съгрято с пламъка на истинското покаяние, на истинското смирение, които ни правят чада Божии по благодат.

Дано Господ се смили над нас, грешните, та да вкусим приживе, да вкусим приживе тази отдаденост в пълна степен на нашия Троичен Бог.

Божиео благословение да е с всички вас, по молитвите на Майката Божия и на всички светии. Амин!

2024 г.